

NOSALTRES SOM UNA PART DE LA TERRA

Declaració atribuïda al cap Seattle

LA RESISTÈNCIA

Nosaltres som una part de la Terra

Declaració atribuïda al cap Seattle

Títol: *Nosaltres som una part de la Terra.*

Publicat per LA RESISTÈNCIA.

laresitencia.cat / info@laresistencia.cat

Creative Commons · Reconeixement · No Comercial · Sense Obra Derivada 4.0 Internacional

[\(CC BY-NC-ND 4.0\)](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

Declaració pronunciada el 1854 per Seattle (vers 1786-1866), cap de les tribus duwamish i suquamish, davant del governador Isaac Stevens. Es tracta de la versió anacrònica de Ted Perry a partir del text publicat el 1887 pel *Sunday Star*. Per a més informació quant als desacords sobre l'atribució del discurs, vegeu la [Wikipèdia](#) (en anglès).

D'aquesta versió en català, Xavier Borràs Calvo.

D'aquesta edició, 2017, *La Resistència*.

Com es pot comprar o vendre el firmament o la calor de la terra? Aquesta idea ens és inconeguda. Si no posseïm la frescor de l'aire ni la resplendor de l'aigua, com podeu comprar-les? Cada parcel·la d'aquesta terra és sagrada

per al meu poble. Cada agulla de pi lluent, cada riba sorrenca, cada penjoll de boira en els boscos ombrius, cada clariana i cada bonior d'insecte són sagrats en la memòria i en l'experiència del meu poble.

La saba que circula en els arbres transporta els records dels homes roigs.

Els morts de l'home blanc obliden el país de llur naixença quan emprenen els seus passeigs entre les estrelles. Els nostres morts no obliden mai aquesta magnífica terra, car ella és la mare de l'home roig. Nosaltres som una part de la terra i la terra fa part de nosaltres. Les flors perfumades són les nostres germanes; el cérvol, el cavall, la gran àguila, són els nostres germans. Les crestes rocalloses, el gebre a les prades, l'escalfor del poni, i l'home, tots pertanyen a la mateixa família.

Així, quan el gran cap de Washington¹ ens fa saber que vol comprar les nostres terres, ens demana massa. El gran cap ens fa saber que ens reservarà un indret per manera que hi puguem viure comfortable-

---

¹ Al principi, els indis pensaven que Washington encara era viu. Sabien que el nom era el d'un president i quan van sentir parlar del president a Washington van confondre el nom de la ciutat amb el nom del cap regnant. També, pensaven que el rei Jordi encara era el monarca d'Anglaterra, perquè els comerciants d'Hudson Bay es feien dir «els homes del rei Jordi». De fet, els comerciants van ser prou astuts a no decebre'ls d'aquest innocent error, ja que si els indis haguessin sabut llavors que una dona regnava Anglaterra no hi haurien confiat.

ment entre nosaltres. Serà el nostre pare i nosaltres serem els seus infants. Considerem, doncs, la vostra oferta per comprar la nostra terra. Però no serà fàcil. Car aquesta terra ens és sagrada..

Aquesta aigua guspirejant que flueix en rierols i rius no és només aigua sinó la sang dels nostres ancestres. Si us venem terra, heu de recordar que és sagrada i que cada reflex espectral a l'aigua clara dels llacs parla d'esdeveniments i de records de la vida del meu poble. El mormoleig de l'aigua és la veu del pare del meu pare.

Els rius són els nostres germans, que sadollen la nostra set. Són portadors de les nostres canoes i nodreixen els nostres infants. Si us venem la nostra terra, heu de recordar ara i ensenyar als vostres fills que els rius són els nostres germans i els vostres, i ara heu de mostrar als rius la tendresa que mostraríeu per un germà.

Sabem que l'home blanc no comprèn els nostres hàbits. No sap distingir entre un tros de terra i un altre, ja que és un estrany que arriba de nit i agafa la terra que necessita. La terra no és son germà, sinó son enemic, i quan l'ha conquerida, va més lluny. Abandona la tomba de sons avis, i això no l'inquieta. Els reu la terra s sons fills i no l'inquieta. La tomba de sons avis i el patrimoni de sons fills cauen en l'oblit. Tracta sa mare, la terra, i son germà, el cel, com coses a comprar, saquejar, vendre com les ovelles o les perles brillants. La seva fam devorà la terra i no deixarà al seu darrere sinó un desert.

No hi ha cap lloc tranquil a les ciutats de l'home blanc. Cap indret per sentir les fulles com es despleguen a la primavera, o el fregadís de les ales d'un insecte. Però, potser és perquè jo sóc salvatge i no hi entenc. El brogit sembla només insultar les orelles. I quin interès hi ha a viure si l'home no pot sentir el crit solitari de l'enganyapastors o els mots de les granotes al voltant d'un estany a la nit? Jo sóc un home vermell i no hi entenc. L'indi prefereix el so suau del vent sobre la superfície d'un estany, i l'olor del vent mateix, rentat per la pluja del migdia, o perfumat pel pi pinyer.

L'aire li és preciós, a l'home vermell, perquè totes les coses comparteixen el mateix alè.

La bèstia, l'arbre, l'home, comparteixen tots el mateix alè.

L'home blanc no sembla ser conscient de l'aire que respira; com un moribund que agonitza durant dies, és insensible a la pestilència. Però si us venem les nostres terres heu de recordar que l'aire ens és inestimable, que l'aire comparteix el seu esperit amb tot allò que fa viure. El vent que va donar al nostres avi el primer buf de vida, també rep el seu darrer sospir. I si us venem les nostres terres, heu de conservar-les i tenir-la per sagrada, com un lloc on fins i tot l'home blanc hi pot anar a assaborir el vent perfumat per les flors de les prades. Considerarem, doncs, la vostra oferta de comprar les nostres terres. Però si decidim d'acceptar-la, hi posaré una condició: l'home blanc haurà de tractar als animals d'aquesta terra com als seus germans.

Sóc un salvatge i no entenc una altra manera de viure.

He vist un miler de bisons podrir-se en les prades, abatuts per l'home blanc des d'un tren en marxa. Sóc un salvatge i no comprenc com el cavall de ferro fumejant pot importar més que el bisó, que nosaltres només matem per a subsistir.

Què és l'home sense les bèsties? Si totes les bèsties desapareguessin, l'home moriria d'una gran solitud espiritual. Perquè allò que els passa a les bèsties, aviat li passa a l'home. Tot lliga.

Heu d'ensenyar als vostres infants que el sòl que trepitgen és fet de les cendres dels nostres avis. Perquè respectin la terra, digueu als vostres infants que està enriquida per la vida de la nostra raça. Ensenyeu als vostres infants el que nosaltres hem ensenyat als nostres, que la terra és la nostra mare. Tot el que li passi a la terra li passarà als fills de la terra. Si els homes escupen la terra, s'escupen ells mateixos.

Si més no sabem això: la terra no pertany a l'home; l'home pertany a la terra. Això ho sabem. Tot lliga, com la sang que uneix una família. Tot lliga.

Tot el que li passa a la terra, li passarà als fills de la terra.

No és pas l'home qui ha teixit la trama de la vida; ell només n'és un fil. Tot el que fa a la trama s'ho fa ell mateix.

Ni tan sols l'home blanc, amb qui el déu passeja i parla amb ell d'amic a amic, no pot ser dispensat del destí comú. Després de tot, potser siguem germans. Ja ho veurem. Sabem una cosa que potser l'home blanc descobrirà algun dia: el nostre déu és el mateix déu. Potser ara penseu posseir-lo com voleu posseir la nostra terra, però no ho podeu fer. Ell és el déu de l'home, i la seva pietat és igual per a l'home roig i per a l'home blanc. Aquesta terra és preciosa per a ell, i perjudicar la terra és aclaparar el seu creador amb menyspreu. Els blancs també desapareixeran; potser abans que totes les altres tribus. Contamineu el vostre jaç i us ofegareu una nit amb els vostres propis residus.

Però vosaltres caminareu cap a la vostra destrucció, envoltats de glòria, inspirats per la força del déu que us va portar a aquesta terra i que per algun designi especial us va donar domini sobre ella i sobre l'home roig. Aquest destí és un misteri per a nosaltres, ja que no entenem per què s'extermina els bisons, es doma els cavalls salvatges, es rebleix els racons secrets dels boscos amb l'alè de tants homes i s'omple les prades i els exuberants pujols amb cables parlants.

On és la garrotxa? Desapareguda. On és l'àguila? Desapareguda. La fi de la vida, el principi de la supervivència.

Cap Seattle, 1854.

AQUESTA EDICIÓ DE *NOSALTRES SOM UNA PART DE LA TERRA*,
DECLARACIÓ ATRIBUÏDA AL CAP SEATTLE,
S'HA ACABAT D'EDITAR A LA VALL D'EN BAS EL 17 D'AGOST DE 2017,
EL MATEIX DIA QUE LA BARBÀRIE FEIXISTA
VA COLPIR, NOVAMENT, LA NOSTRA TERRA.

El cap Seattle en l'única fotografia que se'n conserva (1864).